

DÉKÁNY DÁVID

lomtalanítás

apránként hazahordalak.
először a kedvenc öngyújtódat,
majd egy fülbevalót, egy lejárt bérletet.
aztán egyik nap a zsebemben maradt
a kézfejedről az elnyomott csikk foltja.
és a szürke pont a tenyeredből –
kilenc évesen a padtársad ceruzát szúrt bele.
és magammal vittem a kék anyajegyet is
a hajadból, amit én vettem észre először,
most meg nincs, aki megmondja, hogy eltűnt.
aztán elcsentem a mosolyodat,
s rögtön fel is próbáltam egy kirakat üvegében.
a gesztusaidat.
és azt hiszem, már a szavaid is az enyémeek.

hirtelen állok majd fel,
és a ház elé, az utcára hordok mindent,
ami tőled van.
napok óta nem fürödtem,
és hétvége van, kora délután.
emberek jönnek autókkal
és lopott bevásárlókocsikkal,
hogy kiválogassák, ami még eladható.
csak hárman tudják megemelni a bocsánatkéréseket,
az összegabalyodott félreértésekről pedig
leégetik a műanyag burkolatot.

nem tudok visszamenni.
el kellene költözni,
de tudom, hogy minden költözés után
marad néhány hajléktalan érzés.
és nem akartam. nem akartam,
hogy mikor majd vendégeket vársz,
undorodjanak,
hogy mennyire lelaktam a lelked.

kopaszra nyírt

mióta elvitték, nem tudunk róla semmit.

kopaszra nyírt fejjel ülök a lépcsőn,
úgy nézek ki, mint egy fiú.
a keresztretvényben minden kimaradt négyzetet
más színű filctollal satírozok be.
sosem fogom megtudni, mi a tórium vegyjele
és a nyolcbetűs kelet-ausztráliai város nevét sem,
pedig ott ilyenkor tavasz van,
nagyjából most jön fel a nap,
és milyen lehet...

mióta elvitték, nem tudunk róla semmit,

de ma a reggelinél valaki azt mondta,
hogy látta a fényképét egy tejesdobozon.

a lakókocsiparkhoz futottam,
ahová ő vitt először.
nem ismerte az utcákat,
nem ismerte a házakat és az üzleteket.
a trolivezetéket követve talált ide mindig.

azt hiszem, ezen a környéken lakott azelőtt.
itt beszélt egyszer a szüleiről is,
hogy egy szobában aludt velük,
és éjszaka mindig hallotta őket a sötétben.

aztán a kikötőnél a garázssor,
ahol nyáron a tetőn aludtunk,
új neveket adva és új határokat húzva
a csillagképeknek.

azt hittem, hogy én meg fogom találni,
hogy én mindent tudok róla,
de nem volt sehol.
vagy csak nem ott, ahol előtte velem is.

kopaszra nyírt fejjel ültem a hintában,
meggyújtottam a láncon felakadt ökörnyálat,
majd a csikket a homokozóba pöccintettem,
és egy pillanatra megsajnáltam
a tűzoltókat,
az önkénteseket
és még a menekülő állatokat is
a holnapi erdőtüzben.

